

Sixth Sense
Publishing House

(၆)ကုသိုလ်ဌာန
ကဏ္ဍကုသိုလ်ကဏ္ဍ

ဝေဝေန သရဲဂိမ်း

နိုင်ငံတကာ သရဲခေါ်နည်းဖြစ်သည့် ချာလီ၊ ချာလီ သရဲ ခေါ်ရာမှ စတင်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်း။ နိုင်ငံတကာ သရဲခေါ်နည်းများ ၊ တရုတ်သရဲ

ခေါ်နည်းတို့ ကို အပျော်အဖြစ် ကစားခဲ့ရာမှ လူငယ်တစ်သိုက်ကြုံတွေ့ခဲ့
ရသည့် ချောက်ချားစရာ၊ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များ
သည် သရဲဂိမ်းတစ်ခုဖြစ်လာသောအခါ.....။

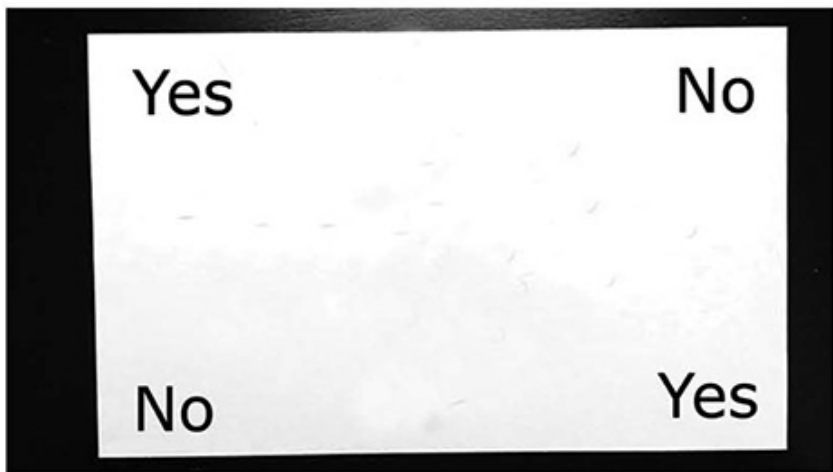
STAGE – 1

သရဲခေါ်တမ်းကစားရင်းနဲ့
ပရလောကသားတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်မိတဲ့ အခါ
မလိုလားအပ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ပေါင်းများစွာ
ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစရာ
(((ချာလီ ... ချာလီ ... အာယူ ဟီးရား)))
(((ချာလီ ... ချာလီ ... အာ ယူ ဟီးရား)))
(((ချာလီ ... ချာလီ ... မင်း ဒီမှာ ရှိလား)))

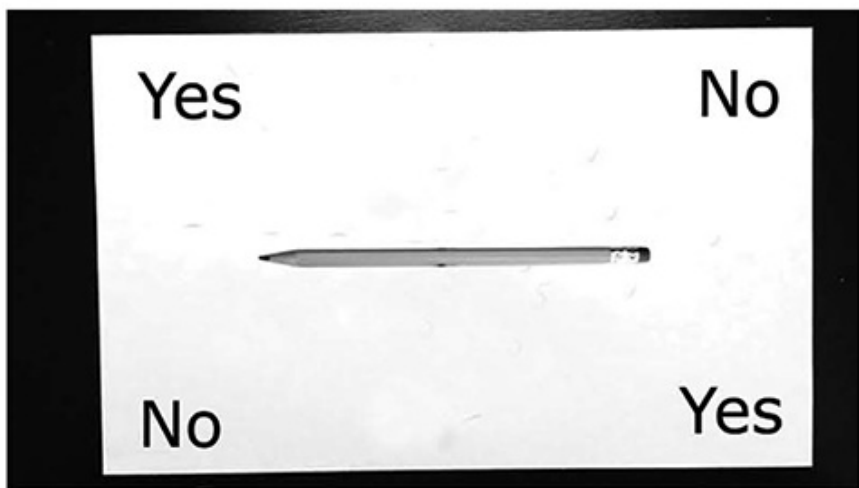

လျှောက်လွှာစာရွက် တစ်ရွက်ကိုယူပြီး ခုံပေါ်၌ ခင်းပါ။

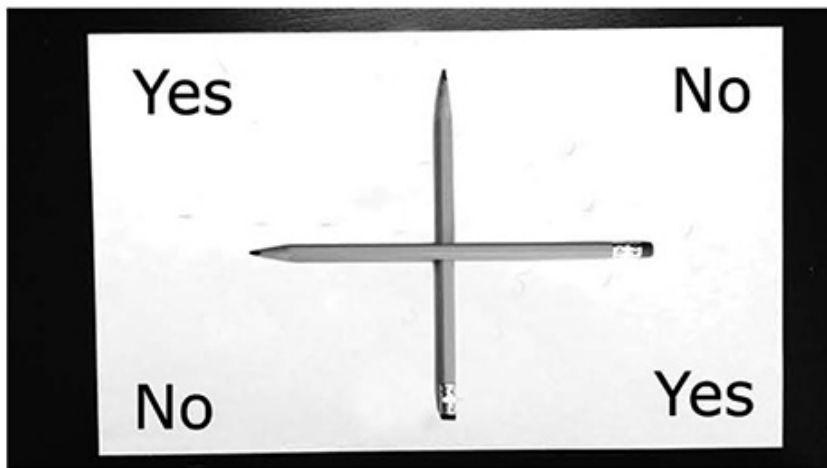

စာရွက်ပေါ်မှာ ထောင့်လေးထောင့်မှာ အထက်ပါ အင်္ဂလိပ်စာတွေ ရေးထားပါ။

စာရွက်အလယ်မှာ ခဲတံရှည်တစ်ချောင်းချထားပါ။

ထို ခဲတံအပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် ခဲတံတစ်ချောင်း အလယ် ကျကျ ဖြတ်တင်ပြီး ဦးပိုင်းကို ထောင်ထားပါ။

အလျားလိုက်ခဲတံကို အသေထားပြီး ဒေါင်လိုက် ထပ်တင်ထားသော ခဲတံကိုအရှင်ထားရပါမည်။ ပြီးနောက် “သရဲခေါ်တမ်း” ကစားမည့်သူများ စားပွဲဝိုင်းဘေးမှာ စုထိုင်ကြရမည်။ စကား မပြောရ။

သရဲရောက်လာမည့် အခြေအနေကို အာရုံစူးစိုက်ထားရမည်။

ပြီးလျှင် ဖော်ပြပါ စကားအတိုင်း -

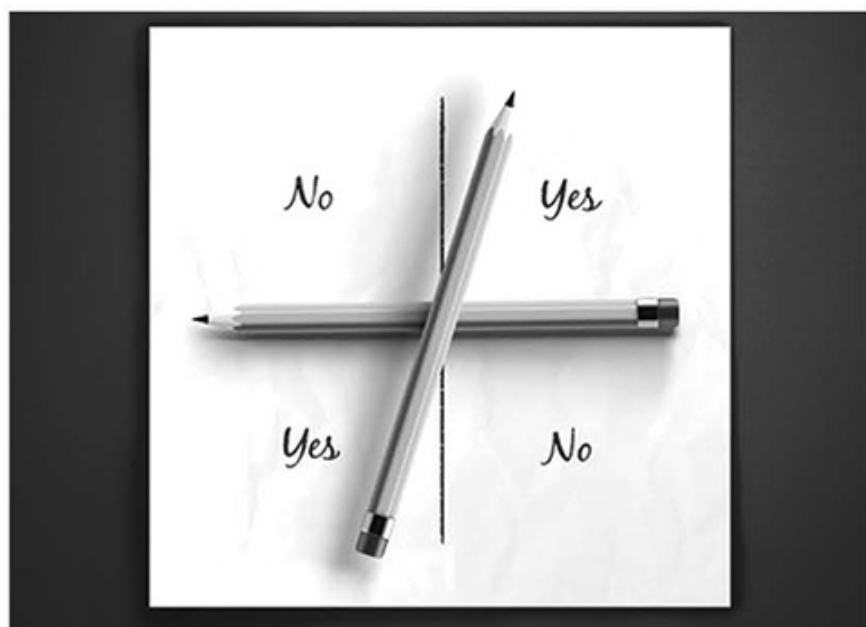
“ချာလီ ချာလီ အာယူဟီးရား” ကို စတင်ပြော အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်၊ မြန်မာ ပြန်ပြောလိုက်နှင့် ခေါ်ဆိုရပေမည်။

ချာလီဆိုသည် မှာ မက္ကစီကန် လူမည်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသည့်အခါ သရဲဖြစ်နေသူသာတည်း။

(((ချာလီ . . ချာလီ မင်းကိုခေါ်နေပြီ))) (((ချာလီ ... .. ချာလီ မင်းရောက် လာပြီလား))) ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ထားသော ခဲတံလေးက နာရီလက်တံလိုသူအလိုလို (သံလိုက် အိမ်မြှောင်ကဲ့သို့) လမ်းညွှန်ပြပါလိမ့်မည်။ရောက် လာပြီဆိုလျှင်

“Yes” ဆိုသော အနေအထားကို သူ့အလိုအလျောက် လှုပ်ရှား ညွှန်ပြ ပါလိမ့်မည်။ မရောက်သေးဘူးဆိုပါက No သို့ ညွှန် ပြပါလိမ့်မည်။

သဘောကတော့ ဖျာလိပ်နတ် မေးသလိုပေါ့။

“သမီး .. ဒီနှစ် ဆယ်တန်း စာမေးပွဲဖြေထားတယ်။ အောင်မှာ လား၊ အောင်မယ်ဆို ညာဘက်ကို ယိမ်းပြပါ။ မအောင်ဘူးဆိုလျှင် ဘယ်ဘက်ကို တိမ်းပြပါရှင်”

“ဖြစ်မလား ... မဖြစ်ဘူးလား”

“ရမလား ... မရဘူးလား”

Yes (or) No အတိုင်း ကန့်လန့်ဖြတ်ခဲတံက သူ့အလို အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားညွှန်ပြပါလိမ့်မည်။ ချာလီဆိုသော သရဲရောက် လာပြီဆိုရင် ပေါ့ ...။

*

အထက်ပါကစားနည်းကို နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုသောညမှာ အပေါင်းအသင်းတွေ စုမိနေ၍ သျှားလဲ့နီတို့ လုံးချင်းအိမ်ရာဝင်းထဲက ပန်းခြံနားနေဆောင် ဘန်ဂလိုပုံစံလေးထဲမှာ ကစားပွဲ စတင်နေကြပြီ။

“သျှား“ဆိုသော “သျှားလဲ့နီ”

“မိုး“ဆိုသည့် “မိုးစိမ်းလန်း”

“သွယ်“ ဆိုတဲ့ “ပုလဲသွယ်ခင်“ဆိုသည့် မိန်းကလေး သုံးယောက်နှင့်

-

“နေ“ဆိုတဲ့ “နေယံဘွား”

“ဇွဲ“ ဆိုသည့် “ဇွဲမာန်ဟု န်”

“ဘုန်း“ဆိုသူ ဘုန်းမာန်တို့ ယောက်ျားလေး (၄)ယောက်၊

စုစုပေါင်း (၇)ယောက်တိတိ။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် သားနားဝင်းဖန့်သပ်ရပ်လှပသော လူငယ်
မောင်မယ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က နေယံဘွား။

“နိုင်ငံတကာက လူငယ် တော်တော်များများ ကစားကြတဲ့ သရဲခေါ်
ကစားနည်းပဲ ... နင်တို့ မကြောက်ကြပါနဲ့ နော်။ သရဲရောက်လာလို့
ကြောက်လန့်ပြီး ထပြေးရင်၊ ထပြေးတဲ့ လူနောက်ကို သရဲက အသားကု
န်လိုက်ခြောက်မှာ ... လိပ်ပြာလွင့် သေရင် မတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်ဖြစ် ကို
ယ်ခံပဲ”

မိုး၊ သွယ်တို့ မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောက် ၀S သိချင်စိတ်တွေ
ရောထွေး စိမ့်ဖြာသွား၏။

ဖွဲ့နဲ့ ဇော်ကတော့ ကြောက်ဟန်မပြ။ သရဲခေါ်တာ မဖြစ်နိုင်သလို၊
လှောင်ပြောင်ချင်ပုံတွေနှင့်။

ဘုန်းမာန်ကတော့ သီးစုံကောက်တေး(လ်) တစ်ခွက်ကိုမော့သောက်
လိုက်ပြီး သီဟိုရ်စေ့ သုံးလေးစေ့ကို မြို့ဝါးနေ၏။ ဒီပွဲကို သိပ်စိတ်ဝင်
စားပုံ မပြ။

နေက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် သရဲခေါ်နေပြီ။

“ချာလီ ... ချာလီ ... ကမ်း ... ကမ်း”

“ချာလီ ... ချာလီ ... ခဲ့လင်း ... ခဲ့လင်း”

စားပွဲပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ချထားသော ခဲတံလေး သူ့အလိုအလျှောက်
လှုပ်ရှားချင် လာပြီ။

“ချာလီ ... ချာလီ ... အာယူ ဟီးရာ”

ခဲတံလေးက Yes သို့ ညွှန်ပြ၏။ နာရီလက်တံ လှည့်ပြလိုက်သလိုပင်

။

“ဟင်!”

“ဟာ!”

“အမလေး!”

အင်း ဟင်း ... .. ကြောက် ... .. ကြောက်”

“သူ ... .. ရောက် လာပြီ”

“မကြောက်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ သူ့ကို ငါနဲ့ ဘုန်းမာန်ကြားက ခုံမှာ နေရာ ချပေးထားပြီ။ နင်တို့ နောက်ကျော မလုံမလဲ၊ မဖြစ်နဲ့ ...

“ချာလီသရဲက ငါနဲ့ ဘုန်းမာန်ကြားမှာ ထိုင်နေတာ”

မိန်းကလေးတွေ ကြောက်လန့်နေရာက “နေ “ရဲ့ စကား ကြောင့် အ နည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ ဇွဲနဲ့ ဇော်က ခဲတံ လေး သူ့ဘာ သာလှုပ်ရှားတာကို အထူးအဆန်း ဖြစ်နေကြ၏။

“ချာလီ ... ချာလီ ... အာယူ ရီးရဲလ်”

Yes ကို ထပ်ညွှန်ပြပြန်၏။ ခဲတံကိုပြန်ပြီး အလယ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် ပြန်တင်လိုက်၏။

“ချာလီ ... ချာလီ ... အာယူ၊ ဘလက်(စ်) အော် ဂျိုက် ..... Yes ဘလက်(ခ်) . . No ဂျိုက်”

Yes ကို ညွှန်ပြပြန်၏။ မက္ကစီကန် လူမည်းသရဲကြီးရောက်နေပြီ။

“ချာလီ ရောက်နေပြီ ... နင်တို့ သိချင်တာမေးကြ”

ဇော်က..

“သွယ်ရည်စားက ငါဖြစ်မှာ လား”

“ဟယ်! ... ငဇော်စုတ် နင်နော်”

“ရှုး! ... ချာလီသရဲ သိတယ်။ ဟော ... Yes တဲ့ ... ဟေး ... ဝေး၊ ဝေး ... အဖြေမှန် ညွှန်ပြနေပြီ၊ သွယ် နင် မငြင်းပါနဲ့ တော့၊ နင်နဲ့ ငါ ချစ်သူဖြစ်မှာ ကျိန်းသေနေပြီ။ နင်ငြင်းရင် ချာလီသရဲက နင့်ကို ကုပ်ချိုးစားလိမ့်မယ်”

သွယ် နှုတ်ခမ်းစုပြီး ပြန် ရန်ထောင်ချင်သော်လည်း ချာလီ သရဲ လူမည်းကြီးကို ကြောက်နေ၍ အောင့်အီးနေလိုက်ရ၏။ ဇွဲက လည်း ခဲတံကို ကန့်လန့်ဖြတ် မူလနေရာမှာ ပြန်တင်ပြီး -

“ချာလီ ... ချာလီ ... ငါနဲ့ မိုး ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြမှာ လား၊ ဖြစ်ရင် Yes၊ မဖြစ်ရင် No လို့ ညွှန်ပြဖြေပေးပါ”

ခဲတံက Yes ဘက်ကို ညွှန်ပြ၏။ မိုးက ရှက်ပြီး ခေါင်းကြီး တွင် တွင် ငုံ နေ၏။ ဇွဲက တက်မတတ် ရှက်ကြိုးပြတ်ပြီး ဝမ်းသာ မြူးထူးနေ၏။

နေယံဘွားက - “ဘုန်း ... ဒီကောင်တွေ ဝေစုကိုယ်စီ ရသွားပြီ။ မင်းနဲ့ ငါ့ အတွက် သျှားပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဘုန်းမာန်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ တွန့်ပြရင်း -

“ငါ နဲ့ သျှားက သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ မင်းနဲ့ ငါ့လိုပေါ့ ”

“အိုကေ၊ ဒါဆို သျှားက ငါ့အတွက်ပေါ့”

သျှားက မျက်လုံး ဝိုင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး -

“နင်တို့ သူငယ်ချင်း စည်းဘောင်ကျော်နေပြီနော်၊ ဒါ ... ချစ်သူများ

နေ့လည်း မဟုတ်ဘူး ။ နှစ်သစ်ကြိုတဲ့ ည၊ ငါတို့ အားလုံး ဆယ်တန်း အောင်ထားကြလို့ မိဘတွေကလည်း ခင်မင်ကြလို့ ၊ ဘော်ဒါအကန့်နဲ့ လွှတ်ပေးထားတာ၊ အဲဒီအပေါ်မှာ စည်းမဖောက် ကြနဲ့ ”

“ငါတော့ ... ထိန်းလို့ မရတော့ဘူး”

နေက ဖြူဖြူကျော်သိန်း သီချင်းဆိုဟန်ဖြင့် တုံ့ပြန်ပြော လိုက်၏။ သျှားက မျက်စောင်းထိုး၏။ ဇွဲက -

“သရဲချာလီက စောင့်နေရတာ၊ စိတ်မရှည်ဘဲ နေမယ်”

“အေး . . ဟုတ်တယ်၊ ချာလီက ဖော်ပြပေးလိမ့်မယ်။ ကဲ ...

ချာလီ ... ... ချာလီ ... ... ငါနဲ့ ဟောဒီက သျှားနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြမှာ လား၊ ဖြစ်ရင် Yes မဖြစ်ရင် No လို့ ဖော်ပြပေးပါကွာ”

ခဲတံကို အားလုံး စိုက်ကြည့်ကုန်ကြ၏။ “နေ“ အနား မျက်နှာတိုးက ပံ့ပြီး တစ်စုံတရာ မန်းမှုတ်သလို ရွတ်ဆိုလိုက်ရာ၊ ခဲတံက Yes ဘက်ကို ညွှန်ပြသွား၏။

“နေ“ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်ပြန်၏။ သျှားက ဘုန်းကို ကြည့်ပြီး အား နာရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် နေကို မျက်စောင်းထိုးသည် ။

*

သရဲခေါ်ပွဲကို သူတို့လိုရာ ဆွဲပြီး ဆော့ကစားနေကြ၏။

ဘုန်းက -

“နေ ”

“မင်း အနားမကပ်နဲ့ ၊ ဂါထာ စုပ်တာမျိုး လုပ်ချင်ရင် ခေါင်း မတ်မတ်ထားပြီးလုပ် ... ... ဒီခေါ်နည်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါသိနေတယ်။ မင်း

ရယ်၊ ဇွဲနဲ့ ဇော်ရယ် ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ထားတာ ”

နေ၊ ဇွဲ ၊ ဇော်တို့ ပြူးပြူးပျာပျာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

သျှားက -

“ဘာ! ... လျှို့ဝှက်ထားတာလဲ ဘုန်း ”

“ဘုန်း . . မင်း ဝင်မရွှေ့နဲ့ နော် . . မင်းသိရင် မင်းစိတ်ထဲ ထားလေကွာ ”

နေက လှမ်းတား၏ ဇွဲကလည်း -

“ဟုတ်တယ် ... ဘုန်း၊ မင်းမဖော်နဲ့ နော်”

သွယ်နဲ့ မိုးက -

“ဖော် ... ဖော် ... သူတို့ က ကလိန်ကကျစ် ကျထားတာပဲ ဖြစ်မယ်။ တကယ် သရဲ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဘုန်း ပြောပြဟယ် ... သူတို့ ကို မသင်္ကာဘူး။ သရဲလာ တယ်ဆိုပြီး ကြက်သီးလည်း မထဘူး”

ဘုန်းက လက်ကာတကားလိုက်ပြီး -

“ကဲ . ... နင်တို့ တကယ့်သရဲ ခေါ်ချင်ကြသလား”

အားလုံး ငြိမ်တိတ်သွား၏။ နေက လက်က နာရီကို ကြည့် ပြီး (၁၂) နာရီထိုးဖို့ နာရီဝက်တောင် လိုသေးတယ်“

“ဟက်ပီးနယူးရီးယား အော်ပြီးရင် ... နင်တို့ ကို တကယ့် သရဲ ခေါ်ပြမယ်”

ကောင်မလေးတွေက ဘုန်းအကြောင်း သိနေ၍ တကယ် ယုံကြ၏။

နေ၊ ဇွဲ၊ ဇော်တို့ လည်း ယုံကြပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ထက် သာသွားမှာ မျိုး
မလိုလားကြလို့ မယုံချင်တဲ့ အိုက်တင်၊ လှောင်ချင် တဲ့ မျက်နှာထားတွေ
လုပ်ပြနေကြလေရဲ့ ။

“တကယ့်သရဲကို မြင်ချင်တဲ့ သူ မြင်ရစေမယ်။ မမြင်ချင်တဲ့ သူ မမြင်
ရဘူး၊ ... သတိတော့ ထားရမယ်နော်၊ အစီအမံတွေ လုပ်ပြီးမှ ငါ ခေါ်
ပေးမှာ ”

“အခု ငါတို့ ခေါ်တာလည်း ချာလီသရဲပဲလေ။ သူက အငြိမ် ဇယား ပွဲ
မကြမ်းဘူး။ ဘာမှ ကျွေးစရာလည်း မလိုဘူး။ ပြန်ပို့စရာ လည်း မလို
ဘူး၊ သူ့ဘာသာ ပြန်သွားတာပဲ။ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကင်းသလဲ ”

“မင်းတို့ ခေါ်တာ၊ သရဲအစစ်မှ မဟုတ်တာ၊ ငါခေါ်မှာ က သရဲအစစ်
ကွ”

နေ၊ ဇွဲ၊ ဇော်တို့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြ၏။ သွယ်၊ မိုး၊ သျှားတို့
ကလည်း ငနဲသုံးကောင်ကို ကလိမ်ကကျစ်ကောင်တွေဆိုတဲ့ အကြည့်
တွေနဲ့ ဘုကြည့်ကြည့်ကုန်ကြ၏။ ဇွဲက -

“တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို အုန်းမှုတ်ခွက်သရဲကို ခေါ် မလို့ လား”

“ဘာလဲကွ .. ... အုန်းမှုတ်ခွက်သရဲဆိုတာ”

ဇော်က မေးလာ၏။ ဇွဲက -

“ဟိုကွာ ... ချေးပုံတစ်ပုံပါ။ အဲဒီအပေါ် အမဲသားအုပ်၊ ပြီးတော့ အုန်း
မှုတ်ခွက် ထပ်အုပ်၊ အုန်းမှုတ်ခွက်ပေါ်ကို ဖယောင်း တိုင်ထွန်း၊ ပြီးရင်
အုန်းမှုတ်ခွက်သရဲကို ခေါ်ပေတော့”

“ဝေါ့ ... ”

“အော့ ...”

“ထွီ ...”

မိန်းကလေးတွေ အော့အန် ကုန်မတတ် ဖြစ်ကုန်၏။ နေနဲ့ ဇွဲက ဇော်ကို -

“မင်းပဲ ... အီးအရင်ယို”

“မယိုပါဘူး ... မင်းတို့ ခေါ်ချင်ရင် နည်းရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြတာပါ ။ ဒါနဲ့ ... ဘုန်းက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ခေါ်မှာ လဲ”

“ဟက်ဝီးနယူးရီးယား အော်ပြီးမှ တရုတ်သရဲခေါ်တဲ့ နည်းနဲ့ ခေါ်မယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ ဟက်ဝီးနယူးရီးယား အော်ဟစ်ဖြစ်ကြ၏။ သျှား တို့ အဖေက သူ့စီးပွားရေး မိတ်ဖက်တွေထဲ ရောက်နေ၏။ သျှားရဲ့ မေမေက ဇွဲ၊ ဇော်၊ သွယ်၊ မိုးတို့ မိခင်တွေနှင့် အိမ်ထဲမှာ ပိုကာ ဒေါင်းနေ၏။

*

STAGE - 2

ဘုန်းက ကြွေပန်းကန်လုံးကြီး (၇)လုံး၊ တူ၊ (၇)စုံကို သွားယူလာခိုင်း၏။ ဘာဘီကျူ အသားကင်ထဲက မကျက်တကျက်ရော၊ အကျက်တွေပါ ငှက်ပျောဖက်နဲ့ ခုနစ်ပုံ၊ပုံထုပ်ပြီး ခြံရှေ့ကို ယူလာကြ၏။

ခြံဝင်းရှေ့မှာ ငှက်ပျောရွက်ခုနစ်ပုံကို အတန်းလိုက် ချလိုက်၏။ ပန်းကန် (၇)ချပ်ကိုလည်း ချလိုက်၏။

“နင်တို့ ကို မြင်အောင်ပြလို့ မဖြစ်ဘူး။ လန့်ပြီး လိပ်ပြာလွင့်သွားလိမ့်မယ်။ ဝိညာဉ်တွေ၊ သရဲတွေဆိုတာ ပြိတ္တာတွေ ညဘက် လမ်းမပေါ်မှာ လျှောက်သွားပြီး အစာရှာဖွေနေကြတာဟ”

ဘုန်း ပြောနေရင်း လမ်းထိပ်ဘက်က ခွေးတစ်ကောင် ဆွဲဆွဲ ငင်ငင် အူလိုက်သံ ပေါ်လာ၏။ နောက်တော့ ခွေးတစ်အုပ်လုံး ဆွဲဆွဲ ငင်ငင် အူသံတွေ၊ ပွက်လောရိုက်သွား၏။

“ဒါ အချိန်ကောင်းပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဘုန်း”

သျှားက မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မေးလာ၏။

“ဒီဘက်လမ်းထဲကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အစာရှာရမယ့် အလှည့်ကျတယ်။ သူတို့ တွေကို သင်္ချိုင်းကလွှတ်လိုက်ရင် လမ်း တစ်လျှောက်လုံး ခွေးတွေ ဟောင်ကြ အူကြတယ်”

“ဟော ... ကြည့် တို့ လမ်းထဲ ရောက် လာပြီ။ လမ်းထိပ်အိမ်နားက မွေးထားတဲ့ ခွေးတွေပါ အူ လာပြီ၊ ပြိတ္တာအုပ်ကြီး ဒီဘက် ရောက် လာပြီ

၊ နင်တို့ ပန်းကန်လုံး နှုတ်ခမ်းကို တူနဲ့ ခေါက်ကြတော့ ...

အဆက်မပြတ် ခေါက်နော် မရပ်နဲ့ ... မကြောက်နဲ့ ”

အားလုံး အမြန်နေရာယူပြီး စီတန်းကာ ခွက်ခေါက် ကုန်ကြ၏။
ကြွေပန်းကန်နှုတ်ခမ်းကို တူနှင့်ခေါက်သံတွေ စီညံသွား၏။

ဝေ့ခနဲ... ဝေ့တိုက်လာသော လေက အေးခနဲ စိမ့်သွား၏။ လမ်းပေါ်
က သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ဖရောဖရောနှင့် လေနောက်လိုက် ပါသွား၏။
လမ်းမီးတိုင်က မီးရောင်တွေ မှုတ်လိုက် ... လင်းလိုက် ဖြစ်သွား၏။
အားလုံး ... ကြက်သီးတွေသီးထပြီး ခေါင်းနာမ်းတွေ ကြီးထွက်ကုန်၏။

သူတို့ အားလုံး ကျောမှာ ခြံတံခါးနှင့် ကပ်နေ၏။ ခြံပြင်ကလမ်းပေါ်
မှာ မီးခိုးငွေ့တန်းလို အရိပ်တွေ လွင့်မျောသွား၏။

“အီး ... ဟီး ... ဟီး .. . ငါတွေ့လိုက်တယ်။ ကြောက်တယ် ... ..
ကြောက်တယ်”

အလယ်ဆုံးက မိုးက ထအော်၏။ ဘုန်းက -

“မကြောက်နဲ့ ဆက်ခေါက် ... သူတို့ အစာလာစားပြီးရင် ပြန်သွားလိ
မ့်မယ်။ သူတို့ အနားကပ်ကြည့်ရင်လည်း မလန့်နဲ့ ၊ သူတို့ ကို အစာကျွေး
တဲ့ လူကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်လို့ ကြည့်တဲ့ သဘောပဲ”

“ဖွေးဖွေးကြီးတော့ . . ”

သွယ်က ထအော်ပြန်၏။ သျှားက -

“ရှေ့က ကြက်တောင်ပံကင် ...၊ မ ... .. မရှိတော့ဘူး”

“ဟာ!.. ငါ့ရှေ့က ဆိတ်သားကင်တွေလည်း ပျောက်သွားပြီ”

“အကောင်ကြီးတွေ ပါ လာပြီ။ အငွေ့စားတဲ့ အကောင်တွေ ထက် အ

တွေ့စားတဲ့ အကောင်တွေ ပါ လာပြီ မကြောက်နဲ့ ၊ စိတ်တင်း ထား ...
ထ မပြေးရဘူးနော်။ မကြည့်ရဲရင် မျက်လုံးမှိတ်ထား”

“အီး ... အင်း ... ဘုန်း ... ငါ့မျက်နှာနားက ရှူးရှူးရဲရဲနဲ့
ဘာကောင်ကြီးလဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး . . ငါကြောက်လို့ မျက်စိ စုံမှိတ်
ထားတယ်”

“ဘာမှ မရှိပါဘူး”

“ရှိတယ်”

“မရှိဘူး ... နေ့ကို မေးကြည့်”

“ဟုတ်တယ် ဘာမှ မရှိပါဘူးဟ၊ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေက
အသည်းကို ငယ်လွန်းတယ်”

“အောင်မလေးဗျ! .. ”

ဇွဲက ထအော်၏။ ဇွဲကို ပြူးပြပြန်ကြည့်သောအခါ ဇွဲက လက်ညှိုးထိုး
ပြ၏။

ခွေးနက်ကြီး အယ်(လ်)ဇေးရှင်းလောက် ရှိမည်။ ထူးခြားတာက ခေါင်းကနှစ်ထပ်၊ ခန္ဓာကိုယ်က နှစ်ထပ်။ အမြင်အာရုံ ဝေဝါး သလို နှစ်ထပ်ပူးကြီး။

“ဟာ ... ခွေးကြီးက .. ”

“အေးနော်”

မျက်လုံးတွေ ပွတ်သပ်ပြီး ပြန်ကြည့်တဲ့ သူတွေ လန့်အော်ကုန်၏။
ကြွေပန်းကန်ပင် ဆက်မတီးနိုင်။

“အမလေး ! ... သုံးကောင်ပူးကြီး”

“ဟုတ်ပါဘူးဟ သုံးထပ်ပါ”

“ဟာ!... . အကောင်ကြီး ကြီးကြီး လာပြီ၊ ကျွဲ ... ကျွဲ လောက်ကြီး”

“အမလေး !... .. ကယ်တော်မူကြပါ”

“အား“! ... ကယ်ကြပါဗျို့“

အကုန်လန့်ကုန်ပြီး ခြံစည်းရိုးတံခါးကို ဝုန်းခိုင်းတွန်းကန်
ကျောက်ပြီး ခြံထဲ ဝင်ပြေးကုန်၏။ ဘုန်းက နောက်ဆုံးမှ ဝင်ပြီး ခြံတံခါး
ကို ဂျိမ်းခနဲ! . ပိတ်လိုက်ရ၏။

သရဲ သိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့ ဟာတွေ ... .. သရဲဘောကြောင်ပြီး အိမ်ထဲ
ရောက်အောင် အလှအယက် ထွက်ပြေးကြပုံတွေက စကတ်မနိုင် ဘော
င်းဘီမနိုင်တွေ ဖြစ်လို့ ။

“ဘုန်း!! ”

“ဘုန်း!! .. ”

“ဘုန်း! .. ”

“ဘုန်း! .. ”

ခြံစည်းရိုးတံခါးနံရံကို ဧရာမလက်ဝါးကြီးနှင့် ပိတ်ပုတ်လိုက်သလို
ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ဘုန်းလည်း လန့်ခုန်ကာ ကခုန်ပေါ
က်ပြီး ထွက်ပြေးရတော့၏။

နောက်ကျခြေထောက် သစ္စာဖောက်ပေါ့။

★

“မြတ်စွာဘုရား ”

သွယ်တို့ မိခင်မျက်လုံးပြူးပြီး ဘုရားတသွား၏။

“အိုး မိုင်ဂျိဒ် ”

မိုးရဲ့ မိခင် မျက်ဆန်ပြူးပြီး မိုးကို ဆွဲဖက်ထား၏။ သျှားရဲ့ မိခင်က လည်း ပျာပျားသလဲဟန်ဖြင့် - “ကြံကြံဖန်ဖန် လုပ်ကစားရတယ်လို့ သမီးတို့ ရယ်၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ဖွီးဟယ် ... ဖတ် ... ဖတ် ”

အိမ်ထဲမှာ အားလုံးစုစည်းမိပြီး သရဲခေါ်တဲ့ အကြောင်းတွေ သရဲခြောက်ခံရပုံတွေ ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သျှားရဲ့ မိခင်က -

“ပရိတ်ရေပုလင်း ရှိတယ် ... သွားယူလိုက်ဦးမယ်။ အပေါ်ထပ်က ဘုရားခန်းထဲမှာ ၊ တစ်ယောက်ယောက် အဖော်လိုက်ခဲ့ဦး ”

မိုးရဲ့ မိခင်က အဖော်လိုက်သွား၏။ ဇော်ရဲ့ မိခင်က -

“ဒါမျိုးဆိုတာ မလုပ်ကောင်းဘူး။ မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ မပတ်သက်ရဘူး။ မင်းတို့ ... တယ်ခက်ကြတာပဲ။ အိမ်ထဲထိ ဖိတ်ခေါ်မိသေးလား ”

နေက ခေါင်းခါပြ၏။

မိုး၊ သျှား၊ သွယ်တို့ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေကြဆဲပင်။ ဘုန်းက ခြံဝကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ခြံတံခါးဝမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ လုံးလားထွေးလားနှင့် သတ်ပုတ်၊ လုယက် မာန်ဖီသံလိုမျိုး အသံထွက်ပေါ်နေ၏။ ခြံတံခါးကြီးကိုလည်း တဝုန်းဝုန်းနှင့် တွန်းတိုက်ခံနေရ၏။

ခွေးအုပ် အစာလုနေသလိုပင်။

အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေ ခြံတံခါးဝဆီ စုပြုံရောက်ရှိသွား၏။

“ခြံဝမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“သရဲတွေနဲ့ တူတယ် ... အန်တီ၊ ခြံစောင့်ကြီး သန်းဌေးကလည်း မူးပြီး အိပ်ပျော်နေပြီနဲ့ တူတယ်။ သူက ဧည့်သည် နဲ့ ဧည့်ခံပွဲ ရှိရင် အရင်မူးပြီး ချောင်ထဲ သွားအိပ်နေတော့တာပဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

မှန်တံခါးကို နေက ဆွဲပိတ်လိုက်စဉ် ဘုန်းက -

“နေဦး ... .. ငါ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟယ်! .. မသွားနဲ့ ”

“အေးလေ .. မကောင်းဆိုးဝါးတွေဟဲ့ ”

“သူခိုး၊ ဓားပြတွေ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အသာနေ ကျွန်တော်သွားကြည့်လိုက်မယ်

နေ ... မင်းလိုက်သွား အဖော်ပါတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ ”

မင်းလိုက်ပါလား ဇွဲရ ... ငါမလိုက်ရဲဘူးကွ ”

သျှားက -

“နင်တို့ ယောက်ျားတွေဖြစ်ပြီး ထဘီတွေ၊ စကတ်တွေ ဝတ်ထားဖို့ ပဲ ကောင်းတယ်”

ဘုန်းက -

“ဘယ်သူမှ မလိုက်နဲ့ မှန်တံခါးပိတ်ထား၊ အခြေမလှရင် သံပန်းဆွဲ တံခါးပါပိတ်လိုက်၊ ငါ့ကို ငဲ့ကွက်မနေနဲ့ ”

ပြောပြီး ဘုန်း အပြင်ထွက်ရပ်လိုက်၏။ မှန်ဆလိုက် လျှောထိုး မှန်တံခါးကြီး ပိတ်သွား၏။

“ဘုန်း ... ဂျိန်း ... ဒုန်း ...”

အချိန်အခါမဟုတ် မိုးထစ်ချုန်းသံကြီး ကြားလိုက်ရ၏။ မိုးရာသီလည်း မဟုတ်သေး။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ သဘာဝလွန် အောင် လုပ်ဆောင်နေ၍ မိုးနတ်မင်းက သတိပေး ခြိမ်းဟန့်လိုက် သံလား မသိ။ ဘုန်း ... ခြံရှေ့ကို သတိကြီးကြီးနှင့် လှမ်းလျှောက်သွား၏။

တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း၊ လေးလှမ်း၊ ငါးလှမ်းနှင့် ခြံတံခါးနားကို ရောက်လာ၏။ သံပန်းပြားကြီး ကာထားသောကြောင့် အပြင်ဘက်ကို သေချာမမြင်ရ။

ရုတ်တရက် မီးထိန်ထိန်လင်းနေတာ ပျက်သွား၏။ မှောင် အတိ ကျသွား၏။ ဝင်းခနဲ!-- ပြက်သွားသော လျှပ်လက်ခြင်းကို ဘုန်း မတွေ့လိုက်ရ။ ကျန်တဲ့ သူတွေ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဘုန်း ဆံပင် တွေ ထောင်တက်သွား၏။ ကျောရိုးထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မိုးကြိုးစက်ကွင်းကျနေသော ဧရိယာထဲကို ရောက်နေမှန်း မသိ။

“ဂျိမ်း! ... ခနဲ”

မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်၏။ ပြိုင်ဝင်း ထင်းလင်းသော အလင်းရောင်ကြောင့် နေတို့ အုပ်စု မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်သွား၏။

သူတို့ အားလုံး အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ သိလိုက်ရသည် က ... ခြံ တံခါးဝကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်ခြင်းပင်။

ခြံဝမှာ ဘုန်းရောက်နေပြီ။ ဘုန်းကိုပင် မိုးကြိုး ထိမှန်သွားပြီလော။ မထိမှန်ရင်တောင် စက်ကွင်းမလွတ်တာ လုံးဝသေချာ သွား၏။

